nud ja selle eest muretsenud, et keegi tema hoost ei saa ärawarastada. Aga someti oli kõik tema hoolekandmine ilmaasjata. Sest kui õpetaja selle hobusega linna sõitis, tuli see waras selle kõrtsi, kus hoowis õpetaja hoost puhkas ja ennast üles-pidas ja läks kerjaja kaltsudes ja kahe kargu waral longates õpetaja juure ja palus andi. Õpetaja andis raha, läks kõrtsi kambri ja waras kobis minema. Sai ta kõrtsist nii kaugele, et keegi enam ei näinud, siis andis jalgele hoogu takka. Natuke maad linnast eemal, istus ta maantee ääre, kust õpetaja pidi läbi tulema, ühe puu alla maha, kelle otsa ta enne omad kargud wiskas. Kui nüüd õpetaja tuli, nägi ta teda seal maas olewat ja ütles: „Tõuse üles, sõber! Mis sa siin teed? Ö tuleb peale, katsu et kuhugi öömajale saad, muidu wõiwad hundid sind ärarmurda!“ See peale wastas see kawal lind: „Oh armas härra, mina ei wõi siit mitte kaugemale saada, sest kaks kurja wallatumat poissi, kes siin oliwad, wõtsiwad mo mõlemad kargud ja wiskasiwad neid puu otsa, kust ma neid oma wigaduse pärast ei wõi kätte saada, waid pean siiasamasse jääma, wõi ehk ka surema, sest ilma karkudeta ei saa ma kuhugi.“ See kaebtus tegi hea õpetaja südame kurwaks, nõuda, et ta wankrilt mahatuli ja hobuse ohjad arwatud wigase mehe kätte andis, et see hobuse pidi kinnipidama.

Ta pani oma reisikunе wankri peale ja ronis siis madala ekslise puu otsa, et karkusi mahawisata; aga kui ta parajaste puu otsas oli, kargas waras ruttu wankri peale ja laskis käia, et tolm taga ja õpetaja pidi kuriwa meelega jala edasi minema.

Kuidas reisisell suuri kalu sai.

Reisisell tuli trahteri ja istus laua ääre, kus mitu härrat wõi isandat enne juba oliwad. Toitu oli rohkeste laual ja sell asus ka keha kinnitama. Keedetud kalu oli ka laia waagna sees, muist suremad muist wähemad. Üks wõeras aga, kes wist sellile suuremaid ei soowinud, pööris nagu kogemata waagna teisipidi, et suuremad kalad sellist kaugemale jäiwad. See, seda nähes, wõttis ühe pisukese kala, pani seda esmalt ninapidi sun juure ja pesises mõned sõnad salaja. Selle peale pani ta kala nina oma parema kõrwa ääre ja tegi, nagu ootaks ta kalalt wastust. Teised, seda nähes hakkasiwad kõik täie suudega naerma, aga üks küsis: „Sõber, mis teie sellega arwate, et kala nõuda kõrwa ligi panete?“ Tema tegi, nagu ei tahaks ta heameelega seda teistele rääkida; aga kui need pealeajasiwad ja palusiwad, ütles ta: „Austatud härrad! Mul on midagi selle kalaga salajuttu rääkida ja ootan wastust; ärge eksitage

Eesti-ma rahwa Kalender 1882, lk. 29